

WOORDJE VOORAF

Wat hebben mijn Bonneke, Bob Marley, Nelson Mandela, Jezus en de andere helden in dit boek met elkaar gemeen? Ze hebben allemaal mee mijn persoonlijkheid gevormd.

Wie ben ik, en waarom ben ik wie ik ben? Ben ik omdat ik denk, zoals Descartes, de Franse filosoof, zei? *Cogito ergo sum*. Mensen zeggen vaak: je moet gewoon jezelf zijn. Maar wat is dat? Wie is dat? Het zijn moeilijke levensvragen, maar niet te ontwijken op het pad naar zelfkennis. Zelfkennis is voor de ziel, wat een koud bad is voor het lichaam. De eerste gewaarwording is schrik maar al gauw ervaar je een verfrissende kracht.

Door te onderzoeken wie er een zware impact heeft gehad op mijn leven kan ik misschien bepalen welke dingen en waarden fundamenteel zijn voor mij, en hoe die mijn persoonlijkheid gevormd hebben. Waarom ben ik een altruïst? Waarom verplicht ik mezelf om het glas halfvol te zien? Waarom beschouw ik regen als gin-tonic voor de planeet? Hoe komt het dat ik een crisis als een verborgen geschenk beschouw? Omdat ik mij heb laten inspireren door bepaalde mensen en omstandigheden.

Met de hulp van mijn helden hoop ik een beter beeld te krijgen van mezelf, en patronen te ontdekken die me vaak

onbewust drijven. Als je het allemaal wat beter kunt kaderen, kun je uiteindelijk toch ook meer jezelf zijn. Het is een soort training van de geest. Observeren en bijsturen waar nodig.

Wees gerust: dit is geen zelfhulpboek. Ik vertel openhartig wat ik heb meegemaakt in het leven, in goede en slechte tijden, hoe ik dat een plaats probeer te geven en wat ik daaruit geleerd heb.

‘Dien betere wereld begint bij a’ zing ik in *Lacht nor mij*. Ik weet dat het een huizengroot cliché is, maar het is niet anders. Het was volgens mij geen toeval dat dat nummer de mensen in het hart raakte, en dat het voor mij de grote doorbraak betekende. Ze voelden op een dieper niveau dat het nodig was om dit te zeggen en te zingen, en dat *Lacht nor mij* niet zomaar *your next popsong* was. Het klonk positief en uitnodigend, zonder klef of belerend te zijn. Een beetje zoals mijn persoonlijkheid, mag ik hopen.

Slongs
September 2019

VEEGDA TRANEN AF
(CHARISSA PARASSIADIS)

Ge wordt geboren als slavin in het lichaam van een godin,
ge wordt gekneveld, vererdeld en da vanaf het begin.
Gin mythische verhalen over keuningingen die innen,
verdwaalde keizerinnen die de lotto ni winnen.
Awen ierste zucht die ging al rap in de lucht,
g'ad gij gene retour, alleen een enkele vlucht.
A ge wordt geboren sjoeke, ene weg terug,
da's in een houten kist vur alted op uwe rug.
Da ge ginne joenge wordt der koste nog me lachen,
mor wa later in the game begost 't amol te snappen.
Da maskes moeten luisteren, dag en nacht fakken.
Vanaf da ge kunt stappen mode delen in de klappen.
Van 't ander in't een, gelak nen blok on a been
en al rap koste deur het bos de bomen nimmer zien.
De kar wier ni getrokken, alles kwam oep awe nek
en soms oep awen bek, big up, respect.

BONNEKE

Ik was een jaar of vier, vijf. Ik had iets verkeerd gedaan – vergeten op te ruimen, misschien – en ik was gestraft. Ik mocht geen tv kijken. Gelukkig kwam Bonneke mij ophalen. Ze zette mij in de *voituur*, en vanaf dat moment wist ik dat mijn straf voorbij was. Feest!

Zo jong en toch kende ik al dat gevoel van revanche, van een opgestoken middenvinger naar autoriteit (mijn vader in dit geval).

Elk weekend kwam Bonneke mij halen om bij haar te logeren. Croque-monsieurs, pannenkoeken, tomatensoep met balletjes... Ik kreeg alles wat kinderen lekker vinden. En koffie! Dat mocht ik thuis nog niet drinken. Ik kon ook altijd net iets later opblijven en Bonneke had afstandsbediening voor een kleuren-tv. Een kleuren-tv!

Zaterdagmiddag gingen we samen naar de bingo of de tombola. Een hele middag tussen de oudjes: *keiplezant*. Ik mocht op de Groenplaats spelen en kreeg altijd het koekje dat ze bij de koffie kreeg. Ik amuseerde mij rot met Bonneke, en daar hoefde niks groots voor te gebeuren. De simpele dingen van het leven, meer moest dat niet zijn. Vandaag willen kinderen naar Walibi, en inlineskates hebben. Wij hadden nog genoeg aan knikkers en een stukje krijt. En ik was

natuurlijk het favorietje van Bonneke. Het eerste kleinkind is altijd bijzonder, denk ik. Ik kan me niet herinneren dat ze ooit kwaad is geweest op mij. Terwijl mijn vader best wel een *coleirige* vent was. Hij moest zijn ogen maar eventjes opentrekken en we wisten hoe laat het was.

Er is een foto van mij en mijn broertjes, eentje in de *voituur*, wij ernaast. Je ziet aan ons gezicht wat eraan vooraf is gegaan. Mijn vader heeft ons keihard toegeschreeuwd.

‘En na godde lachen veur de foto!’

Bonneke vertelde graag verhalen over vroeger. Ze was afkomstig uit Sint-Gillis-Waas. Geboren in 1908, een gezin van acht kinderen die allemaal in hetzelfde bed sliepen. Haar vader was een aannemer, redelijk welgesteld, maar in de Eerste Wereldoorlog moesten ze wel op de vlucht met een huifkar. En toen Jeanne acht was, heeft haar ene broer een andere neergeschoten met een geweer van hun vader.

De Tweede Wereldoorlog heeft nog meer kapotgemaakt. Bonneke was verliefd op een kleermaker maar de familie wilde niet dat ze zouden trouwen. Die man verdiende volgens hen niet genoeg. Jeanne was op dat moment al een oude vrijster. Als je in die tijd op je achtendertigste nog niet gehuwd was en geen kinderen had, moest de familie ingrijpen. Ze hebben haar gekoppeld aan een Griekse marine-officier, een partizaan uit de oorlog. Een van haar schoonbroers werkte in de haven van Antwerpen en had hem daar leren kennen. Die Griek had cornedbeef en nylonkousen, en echte koffie. Dat waren luxeproducten in de oorlog. De familie profiteerde mee.

De familie van Bonneke is het niet eens met mijn verhaal over de uithuwelijking. Ze hebben daar ooit boos op gereageerd toen ik het verteld had in een interview. Plots was dat een thema in de roddelpers. ‘Slongs liegt over familiegeschiedenis.’

In het begin ging alles goed met de Griek. Twee jaar later had Jeanne twee kinderen op de wereld gezet, mijn vader Nicolas en mijn nonkel Georges. Maar de Griek was steeds vaker uithuizig. Hij moest gaan varen en begon ook steeds meer te drinken.

Ik was amper zes jaar toen Bonneke mij vertelde hoe de Griek haar en de kinderen mishandelde. Mijn vader en zijn broer werden vaak opgesloten op zolder, zonder eten of drinken. Hun behoefte deden ze in oude kranten die ze dan door het dakraam gooiden. Geld moest Bonneke verbergen onder het tapijt of op een andere plaats waar de Griek het niet kon vinden. Als hij weer eens al zijn centen had vergokt en opgezopen, sloeg hij thuis alles kort en klein, op zoek naar nieuw geld.

Mijn nonkel en papa hadden wat geld opgehaald als driekoningenzangers, en daarmee een vaas gekocht voor hun moeder. In die vaas verstopten ze hun spaarcentjes. Toen de Griek thuiskwam en de vaas zag staan, is hij razend geworden en hij heeft ze kapotgesmeten. Met het spaargeld van zijn kinderen ging hij weer op café.

Naar zuiderse gewoonte gebruikte de Griek graag zijn riem om de kinderen af te ranselen. Hij sloot Bonneke ook geregeld op in de kelder. Er waren toen nog geen waterkeringsmuren in Antwerpen, waardoor de kelder vaak onder water liep. Jeanne moest dan op de kast kruipen om niet urenlang kniehoog in het stinkende Scheldewater te staan.

Toen mijn vader achttien werd, zijn ze het thuis afgetrapt met z'n drieën. Na de scheiding van de Griek had Bonneke nog wel contact met mannen maar ze heeft zich nooit meer aan een vent gebonden. Ondanks alles heeft ze nooit meer van iemand gehouden dan van de Griek. In mijn ogen was hij een hatelijke mens. Ik heb hem nooit gekend, en ik wilde hem ook niet leren kennen.

Zo vormde ik mijn
eerste beeld van
mannen, door de
verhalen van Bonneke.
Onbewust vond ik het
allemaal smeerlappen
die je niet kon
vertrouwen.

